

Arrest

nr. 265 097 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat B. LENS, die *loco* advocaat E. MASSIN eveneens optreedt voor de 1ste verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1982. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 23 maart 2019. Op 4 april 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 november 2020 worden de verzoekende partijen afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 3 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, CAAG, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Santo Domingo, departement Antioquia (Colombia), op (...) 1982. Uw familie verhuisde nadien naar andere plaatsen in hetzelfde departement. Nadat u de middelbare school had afgerond volgde u voortgezette opleidingen voor uw werk als planner en organisator van evenementen. Dat deed u op zelfstandige basis, met uw eigen bedrijfje dat ook het nodige materiaal verhuurde. Uw partner ECC (CG-nummer xx/xxx en O.V.-nummer xxx), met wie u in Colombia twee kinderen kreeg, werkte samen met u in de zaak.

Uw problemen begonnen op 20 februari 2019 toen u werd opgebeld door ene JAS. Hij plaatste een bestelling voor vrijdag 22 februari 2019 om 10 uur 's morgens in een gehucht op het platteland. U nam de bestelling op en vroeg zoals gewoonlijk een voorschot. Donderdag kreeg u een betaalbewijs van dit voorschot en werd de afspraak telefonisch bevestigd. U zorgde dat alles klaarstond en vertrok vrijdagochtend rond half tien. Net voordat u ter plaatse toekwam, ging u door een scherpe bocht. Achter deze bocht stond een motorfiets op de weg. De bestuurder zat nog op de motor maar zijn passagier stond u op te wachten, richtte een pistool op u en loste een schot. U kwam tot stilstand en deed uw handen omhoog. Toen u beseftte dat u beschoten was, verliet u de wagen en begon te vluchten. Er werden opnieuw schoten gelost terwijl u naar de bosjes sprong die langs de weg lagen. Toen uw benen niet verder wilden, sleepte u zich met uw armen voort naar een beschutte plaats, uit het zicht van uw belagers, en belde u het noodnummer met uw gsm. U hoorde beneden u geluid en zag op een lager gelegen deel van de weg twee motorfietsen weggrijden. U belde dan ook naar uw vrouw om te zeggen dat iemand u probeerde vermoorden, dat er hulp moest komen en dat zij voor de kinderen moest zorgen. De politie heeft u teruggebeld en toen ze kenbaar maakten dat zij waren gearriveerd voelde u zich veilig genoeg om tevoorschijn te komen uit uw schuilplaats. U nam de situatie in ogenschouw en vroeg aan de politie wat u verder moest doen, maar zij zeiden dat er niets kon gedaan worden. Uw vraag om de technische recherche te laten aanrukken voor een ballistisch onderzoek werd door de politie afgewimpeld: zoiets werd enkel gedaan als er effectief iemand werd vermoord. De hulzen die werden teruggevonden kreeg u overhandigd. Inmiddels was uw vrouw ook aangekomen op de plaats van de aanval. Jullie wilden dat de politie jullie zou begeleiden om officieel klacht te gaan indienen, maar ze waren hoogstens bereid om met jullie mee te rijden naar jullie thuis. Daarbij gaven ze u nog het advies dat als u ergens anders heen kon gaan, u dat best zou doen. Eens u terug thuis was kon u een beetje bekomen van wat er zich had voorgedaan. Omdat jullie niet tevreden waren met wat de politie had gezegd en gedaan, beslisten jullie even later om naar het parket te gaan in Copacabana en zelf klacht in te dienen. U vertelde wat er was gebeurd en dat u bescherming wilde, waarna er bij het parket een brief werd opgesteld voor de politie in de zin dat u bescherming moest worden geboden. U beklemtoonde ook dat u over een aantal bewijzen beschikte: oproepen op uw gsm, een bankoverschrijving waarbij allicht videobeelden werden gemaakt van degene die het geld had overgeschreven, en natuurlijk de kogelinslagen in uw wagen. Hierop kwam nauwelijks reactie. Daarom nam u een advocaat onder de arm, die u hopelijk zou kunnen helpen om bescherming te verkrijgen en het onderzoek op te volgen. U huurde tevens een gewapende bodyguard in om u te beschermen. Toen er uiteindelijk iemand van het parket informeerde naar de videobeelden van de bewakingscamera's in de bank bleken die reeds overschreven te zijn, waardoor dit mogelijks cruciale bewijs verloren was gegaan. Omdat u geen hulp en geen bescherming kreeg ondanks herhaalde pogingen besloot u om Colombia te verlaten. U verkocht uw wagen, begon de procedure om uw firma op te doeken, regelde uw vertrek, en trouwde op 19 maart 2019 met uw partner. Op 22 maart 2019 verlieten jullie met jullie minderjarige kinderen Colombia en namen het vliegtuig naar België, waar jullie zijn toegekomen op 23 maart 2019. Op 04 april 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat dezelfde daders u zouden ombrengen, dan wel uw gezin iets zouden aandoen, en dat de Colombiaanse autoriteiten u in die omstandigheden geen bescherming zouden bieden.

Ter ondersteuning van uw relaas hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en de paspoorten van uw partner en van uw kinderen; uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw partner

en oudste dochter, een Colombiaanse en een Belgische geboorteakte van uw kinderen, uw Colombiaans rijbewijs, een huwelijksakte voorzien van een vertaling in het Frans, een aangifte bij het parket dd. 22 februari 2019 vergezeld van een statusverslag dd. 29 november 2019, een aanvraag om politiebescherming, een ongedateerde brief aan het parket-generaal van de natie die blijkens een kanttekening op 14 maart 2019 in ontvangst werd genomen, een ongedateerde brief aan de defensoría del pueblo, een ongedateerde brief van uw advocaat aan de personero van Barbosa die blijkens een kanttekening in ontvangst werd genomen op 18 maart 2019, twee identieke brieven gericht aan de Belgische immigratiediensten en het CGVS, een ongedateerde brief van uw advocaat aan de procureur-generaal van Colombia, die volgens een aangebrachte sticker werd ontvangen op 13 mei 2019, foto's van uw wagen en het inschrijvingsbewijs daarvan, foto's van uw huwelijk, een bevestigingsbrief van de burgemeester van Barbosa dd. 14 mei 2019, een brief van uw advocaat aan de procureur-generaal van Colombia dd. 08 december 2020, een e-mail van 27 november 2020 met een praktische vraag aan het CGVS betreffende het neerleggen van extra documenten, en een aangetekende zending van 30 november 2020 met documenten van de school van jullie dochter.

Sinds uw vertrek uit Colombia bent u opnieuw vader geworden. Uw partner is op 13 mei 2019 in België bevallen van een zoon. Van uw familie in Colombia hoort u dat er vreemde figuren langskomen op de plaats waar uw bedrijf gevestigd is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw problemen in Colombia verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Hoewel op basis van uw verklaringen en documenten kan worden aangenomen dat u slachtoffer bent geworden van een ernstig misdrijf, wijst alles er op dat het hier gaat om een opportunistisch crimineel feit. Zelf bent u niet politiek actief. Als zelfstandige werd u door diverse politieke partijen ingeschakeld als toeleverancier (CGVS, p.6-7), waardoor dergelijke contracten u ook niet in één bepaalde hoek van het politieke landschap zouden situeren. U weet zelf niet wie u zou hebben aangevallen en hebt ook geen gegronde vermoedens over hun motieven (CGVS, p.14). Het enige wat u kan bedenken is dat men met u iets vergelijkbaars wilde doen als wat eerder gebeurde met iemand anders uit uw streek: die persoon werd vermoord, het lijk verborgen en daarna probeerden criminelen om de nabestaanden geld af te troggelen in ruil voor de vrijlating van het zogezegd ontvoerde slachtoffer (CGVS, p.14). Uw echtgenote stelde tijdens haar interview bij DVZ nog dat jullie slechts konden vermoeden dat u werd aangevallen door guerrillero's van de FARC (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) maar noch u, noch uw vrouw herhalen deze verdenkingen tijdens jullie persoonlijk onderhoud of reiken enige elementen aan die in die richting zouden wijzen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaat ook haar denkspoor duidelijk in de richting van een criminele ontvoering door in de regio actieve bendes. Ze wijst erop dat u een makkelijke prooi was omdat uw werk voortdurend verplaatsingen nodig maakte en dat u als kleine zelfstandige niet anders kon dan zelf achter het stuur kruipen (CGVS vrouw p.11,17). U haalt tevens aan dat u als zelfstandige door uiterlijke aspecten van welstand een mikpunt zou zijn voor criminaliteit (CGVS, p.19,20). Geen van deze elementen zou erop wijzen dat uw persoonlijke profiel ertoe heeft geleid dat u werd gevisieerd, maar ondersteunen integendeel de veronderstelling dat door op geld beluste criminelen bent aangevallen.

Daar waar u stelt dat u een grotere kans loopt om opnieuw slachtoffer te worden van crimineel geweld dan gemiddeld (CGVS, p.20; CGVS vrouw, p.19) en dat dezelfde daders wraak zouden kunnen nemen op u omdat u kon ontsnappen (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.17), is er in het administratief dossier geen enkel concreet element te vinden dat deze hypothese zou ondersteunen. U gelooft trouwens zelf ook dat uw belagers hun aandacht ondertussen hebben verlegd naar andere doelwitten (CGVS, p.20-21). Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat jullie nooit ernstige problemen hebben gekend in Colombia voordat deze feiten plaatsvonden (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10), en ook na 22 februari 2019 uw aanvallers nooit meer van zich lieten horen (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10,11), terwijl u tot

aan uw vertrek uit Colombia op hetzelfde adres bent blijven wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.6; DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.6; CGVS, p.6; CGVS vrouw, p.11,15). Evenmin werden uw familie of schoonfamilie die overwegend in Barbosa woonachtig zijn (CGVS, p.7,8; CGVS vrouw, p.6,7) en waarvan sommige zelfs in hetzelfde gebouw wonen als jullie (CGVS, p.14), ooit benaderd. U reikt ook geen enkele indicatie aan die zou doen denken dat er sinds 22 februari 2019 iemand naar u op zoek zou zijn geweest (CGVS, p.15), en levert evenmin enige basis voor uw veronderstelling dat men represailles zou willen nemen tegen uw kinderen omdat u nog altijd in leven bent (CGVS, p.21). U hebt het weliswaar over verdachte figuren die langskomen voorbij de plaats waar uw bedrijf gevestigd was, maar moet daarbij toegeven dat die plaats een woonblok met vijf verdiepingen is, dat de mensen in kwestie niet blijven rondhangen maar gewoon passeren, en dat niemand die in het gebouw woont enig contact met hen heeft gehad (CGVS, p.14). Gevraagd naar de reden dat u denkt dat het dan niet gaat om toevallige voorbijgangers, bezoekers of bewoners van de buurt, moet u toegeven dat het uw angstgevoelens zijn die u doen vermoeden dat deze mensen kwaad in de zin hebben (CGVS, p.14) wat dus een zuiver speculatieve vrees is die niet voortvloeit uit het doen of laten van deze personen. Uw vrouw vertelt het trouwens anders: zij zegt dat er wel mensen naar jullie zijn komen vragen, maar ze geeft daarbij toe dat het mogelijk gaat om vroegere of potentiële klanten van jullie abrupt gesloten firma (CGVS vrouw, p.15-16).

Hoewel het CGVS betreurt dat u slachtoffer werd van criminaliteit en dit geenszins wil minimaliseren, is het een realiteit dat er overal ter wereld misdrijven worden gepleegd, ook in België, en dat zoiets op zich geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt aangezien eender wie het risico loopt ooit slachtoffer te worden van een misdrijf. Louter op basis van uw profiel als zelfstandige ondernemer kan u al evenmin een nood aan internationale bescherming worden verondersteld. Bovendien is dat profiel niet langer op jullie van toepassing aangezien jullie allebei verklaren dat jullie het bedrijf hebben opgedoekt (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.16). Niets verplicht u ertoe om bij terugkeer naar Colombia op dezelfde of gelijkaardige manier uw kost te verdienen, ook al spreekt uw echtgenote daar een duidelijke voorkeur voor uit (CGVS vrouw, p.17).

Evenmin passen jullie verklaringen in de hypothese dat de Colombiaanse politie of justitie jullie opzettelijk en doelbewust in de steek heeft gelaten. U kan zelf niet bedenken waarom hun reactie zo ondermaats was (CGVS, p.14) en uw vrouw is ervan overtuigd dat politie en justitie voor eender welke andere Colombiaan evenveel of even weinig inspanningen zouden leveren (CGVS vrouw, p.19). Aanvullend daarbij merkt het CGVS op dat geen enkele overheid over onbepaalde middelen beschikt en dat de middelen die wel ter beschikking staan dus weloverwogen moeten worden ingezet in het algemeen belang. Dit vereist uiteraard een zekere inschatting en afweging, waaruit volgt dat justitie niet onmiddellijk en ook niet altijd alle mogelijke onderzoeksdaaden kunnen laten uitvoeren, zelfs indien zoiets praktisch al haalbaar zou zijn. Dit geldt zowel voor een land als België als voor Colombia. Hoewel u kritiek hebt op de werking van politie en gerecht in Colombia betwisten jullie trouwens niet dat er wel degelijk een gerechtelijk onderzoek begonnen werd (CGVS vrouw, p.11). Uw vrouw verklaart dat jullie van het openbaar ministerie zelf te horen kregen dat de camerabeelden in de bank reeds overschreven waren en dus verloren waren gegaan (CGVS vrouw, p.10-11). Hoewel jullie beide benadrukken te hebben aangedrongen op een tijdige interventie om de camerabeelden te bewaren (CGVS, p.11; CGVS vrouw, p.9,10) blijkt uit de vertaling van de klacht die u hebt ingediend overigens helemaal niet dat toen u hebt verwezen naar camerabeelden (zie Document 8). Dat deze handeling uiteindelijk te laat werd uitgevoerd is spijtig, maar toont opnieuw niet aan dat het onderzoek naar de feiten opzettelijk werd gedwarsboomd, laat staan dat het zou wijzen op een opzettelijk schending van uw rechten op Conventie-gerelateerde gronden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat burgers op eenvoudige wijze kunnen nagaan of hun klacht nog altijd in behandeling is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat het onderzoek nog altijd actief was op 25 november 2019 (zie Document nr.8). U bent duidelijk niet tevreden over het werk dat de Colombiaanse overheid heeft verricht. Dat is evenwel van een totaal andere orde dan een situatie waarin uw leven of grondrechten dermate geschonden zouden worden dat er in uw hoofd een nood aan internationale bescherming ontstaat. Als u gevraagd wordt naar concrete stappen die uw advocaat zou hebben gezet om uw rechten af te dwingen in Colombia, ontwijkt u trouwens verschillende malen de vraag met de dooddoener dat een advocaat de belangen van zijn cliënt verdedigt (CGVS, p.12), vooraleer u er op landt dat uw advocaat de situatie heeft "aangekaart bij de bevoegde instanties" (CGVS, p.13). U stelt dat uw advocaat ook geen inzage kreeg in het dossier, maar de reden kent u niet, want sinds u in België bent houdt u geen contact meer met uw advocaat (CGVS, p.17). Dat u op 14 maart 2019 aan het parket liet weten dat uw advocaat uw zaak zou behartigen, en sinds u op 23 maart 2019 in België bent toegekomen geen contact meer met hem onderhoudt, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in de problemen die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Een en ander noopt tot de conclusie dat jullie meer aandacht hadden voor de procedure om internationale bescherming aan te vragen in België (CGVS vrouw, p.10) dan voor de juridische

stappen die jullie in Colombia konden zetten. Overigens blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u van uw advocaat nog brieven hebt ontvangen, gericht aan de Belgische asielinstanties en aan de procureur-generaal van Colombia (zie Documenten 13 en 14). U had dus duidelijk wel contact met uw advocaat in deze periode. Dat u zich bij die gelegenheid dan niet nader informeerde over het onderzoek naar de gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek lagen, doet dan ook de wenkbrouwen fronsen. Er kan volledigheidshalve nog worden dat aangestipt dat jullie stellen alle redelijke stappen te hebben ondernomen om jullie rechten te doen gelden in Colombia alvorens het land te verlaten (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.12,16,17). Dit moet echter sterk betwijfeld worden. Zelfs indien aangenomen zou worden dat het realistisch is dat u op enkele weken tijd werkelijk alle mogelijkheden had uitgeput, quod non, vertellen jullie documenten ook een ander verhaal. U hebt tijdens het persoonlijk onderhoud een reservatie getoond van de vluchten waarmee jullie naar Europa zijn gereisd, en deze reservatie bleek te dateren van 14 maart 2019 (CGVS, p.12,18). Dit document werd op het einde van het onderhoud aan u teruggegeven zonder dat er een kopie van werd gemaakt en bevindt zich derhalve niet in het administratieve dossier. Het toont evenwel duidelijk aan dat u op 14 maart 2019 reeds de vluchten naar Europa had geboekt. Het is met andere woorden pas toen u de reis naar het buitenland finaliseerde, dat het parket bericht kreeg dat voortaan een advocaat uw belangen zou behartigen (zie Document 10), en eenzelfde bericht werd gestuurd naar de personeria (CGVS, p.18). Volgens u is deze laatste de instantie die het opneemt voor mensen wiens rechten geschonden zijn, maar het enige antwoord dat u van hen kreeg was dat u moest wachten (CGVS, p.18). Het is onredelijk om te verwachten dat dergelijke instantie zich onmiddellijk zouden kunnen uitspreken over de kern van de zaak, temeer daar u deze feiten nog maar kort tevoren ter kennis had gebracht van de autoriteiten. Dat u in de enkele dagen voor uw vertrek uit Colombia van deze organisatie geen afdoende antwoord hebt ontvangen, toont dan ook geenszins een desinteresse of onwil om het voor u op te nemen. Overigens stelt uw vrouw dat jullie van de personeria enkel verwachtten dat die zou bevestigen dat jullie in die gemeente woonachtig waren, en niet dat die jullie hulp of een oplossing zou aanbieden (CGVS vrouw, p.14), wat in schril contrast staat met uw eigen verklaringen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat jullie pas de hulp van een advocaat hebben ingeschakeld op het ogenblik dat jullie reeds voorbereidingen hadden getroffen om het land te verlaten, zonder enig resultaat van diens inspanningen af te wachten. Zoals hierboven reeds opgemerkt lijkt u vervolgens alle belangstelling voor jullie zaak in Colombia verloren te zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u doet uitschijnen alles geprobeerd te hebben, maar kennelijk alleen de burgemeester hebben aangesproken om een bevestigingsbrief te laten schrijven (zie Document 17). Het zou eerder voor de hand liggen dat jullie de steun van de burgemeester zouden vragen om de politie in gang te zetten. In weerwil van de verklaringen van uw vrouw heeft een burgemeester in Colombia wel degelijk rechtstreeks gezag over de politie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3), en had die dus op zijn minst kunnen aandringen op een betere uitvoering van de brief van het parket.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboorteaktes, uw rijbewijs, de foto's van uw huwelijk samen met de huwelijksakte en de identiteitskaart van uw partner tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan. Geen van deze elementen worden in deze beslissing in twijfel getrokken. De talrijke brieven betreffende uw zaak (Documenten 10 t.e.m. 14,18) en de bevestigingsbrief van de burgemeester (Document 17) vermogen niet om een ander licht te werpen op bovenstaande beoordeling. De documenten van de school van uw dochter houden geen verband met de door u beweerde feiten. De foto's van uw auto en het inschrijvingsbewijs ervan tonen slechts aan dat u een auto in bezit had in Colombia, iets wat niet wordt betwist maar voorts los staat van uw nood aan internationale bescherming. Uw e-mail van 27 november 2020 tenslotte betreft slechts een praktisch aspect van uw asielprocedure en staat daar inhoudelijk volledig los van.

In de mate dat uw echtgenote nog wijst op het feit dat er overal in Colombia gewapende groepen actief zijn (CGVS vrouw, p.16), en aldus de algemene veiligheidssituatie in Colombia inroept, wijst het CGVS op wat volgt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en

voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden

gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, ECC, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Medellin (Colombia) op (...) 1987. U bracht uw jeugd door in Barbosa, departement Antioquia en behaalde in 2011 een technisch diploma voortgezet onderwijs. Vervolgens ging u werken in de zaak van uw partner. U bent sinds 19 maart 2019 getrouwd met CAAG (CG-nummer xx/xxx en O.V.-nummer xxx) en jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner CAAG (zie ook hieronder):
“[...]”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt in uw dossier eenzelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

“[...]”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Op basis van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet betogen verzoekers dat de verwerende partij rekening dient te houden met hun specifiek profiel, een grondige analyse dient uit te voeren op basis van alle relevante informatie die voorgelegd werd. Verzoekers menen dat dit *in casu* niet gebeurd is, en dat telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden.

2.2. In een eerste onderdeel van hun middel gaan verzoekers in op de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van eerdere ernstige schade.

Verzoekers stellen dat verzoeker in februari 2019 het slachtoffer werd van een ernstig misdrijf, namelijk een moordpoging toen hij een bestelling ging ophalen. Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij noch de feiten noch de ernst ervan betwist. Verzoekers betwisten echter dat er geen serieus risico bestaat bij terugkeer en dat hun verklaringen niet passen in de hypothese dat de Colombiaanse politie of justitie hen opzettelijk en doelbewust in de steek gelaten heeft.

Verzoekers zijn het eens dat hun vluchtmotieven geen verband houden met de vluchtelingenconventie.

Verzoekers betogen dat: *“Verzoeker werd echter bijna vermoord. Verzoekende partij is van mening dat de aanval kan worden gekwalificeerd als een ernstige schade in de zin van Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door de toepassing van het Verdrag van Geneve expliciet uit te sluiten, maar niet de toepassing van Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is de verzoekende partij ook van mening dat de verwerende partij impliciet erkend dat de aanval op zijn persoon een ernstig schade is. De ernst wordt bovendien expliciet erkend door het CGVS in de bestreden beslissing.*

Aangezien het CGVS het bestaan van een ernstige schade niet in twijfel trekt, moet Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dan worden toegepast. De toepassing van dit artikel blijkt voorts impliciet uit de tweede paragraaf van de bestreden beslissing

Artikel 48/7 houdt in dat aan de voorwaarden van artikel 48/6 zijn voldaan en dat de al geleden ernstige schade voldoende door de asielzoeker werd aangetoond overeenkomstig de beginselen die in artikel 48/6 van de wet worden uiteengezet.

De toepassing van artikel 48/7 impliceert ook een omkering van de bewijslast: het is aan het CGVS om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet zal herhalen. Deze bewijslast is positief en de CGRA moet rekening houden met de geringste waarschijnlijkheid van een herhaling van de eerdere vervolging (CCE, arrest n° 49 893 du 20 octobre 2010).

Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van de criminele groeperingen, moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS van oordeel is dat deze feiten zich niet meer zullen herhalen omdat verzoekers nooit ernstige problemen hebben gekend in Colombia voordat deze feiten plaatsvonden, omdat niemand op zoek naar hen is, en omdat verzoeker het bedrijf heeft opgedoekt. Volgens het CGVS is zijn profiel als zelfstandige ondernemer niet genoeg om een nood om internationale bescherming te rechtvaardigen. De verzoekende partij gaat niet eens met de bovenstaande redenen.

Ten eerste het feit dat verzoekers nooit ernstige problemen hebben gekend in Colombia voordat deze feiten plaatsvonden, kan volgens ons niet worden gekwalificeerd als een goede reden om aan te nemen dat die ernstig schade zich niet opnieuw zal voordoen. Alle problemen hebben immers een begin. De opmerking van het CGVS is niet pertinent.

Integendeel merkt de verzoekende partij op dat verzoeker tot een risico categorie behoort als zelfstandige ondernemer:

“[...]”

(UNHCR Guidelines on Colombia, pp. 31-33)

Dat hij tot een risico categorie behoort, bedoelt dat er well een risico bestaat.

Het feit dat hij zijn aanvallers niet kende, betekent niet dat wij niet kunnen concluderen dat hij het doelwit kan zijn geweest wegens zijn profiel. Deze hypothese werd zelfs naar voren gebracht door verzoeker (CGVS p. 19-20) en kan niet worden uitgesloten.

De eerdere feiten van ernstige schade zijn een duidelijke aanwijzing van die toekomstig risico (artikel 48/7).

Dit is in het bijzonder het geval nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in Colombia.

De gebeurtenis situeert zich in de algemene context in Colombia die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (zie punt B van het verzoekschrift).

Het blijkt uit deze objectieve bronnen dat criminele geweld een zwaar probleem in Colombia is, in andere proportie dan in België. De opmerking van het CGVS aangaande het feit dat misdrijven ook in België worden gepleegd is dus niet helemaal pertinent in de context van de bovenstaande juridische beoordeling, des te meer gezien de risico profiel.

De afwezigheid van systematische vervolging houdt ook niet in dat er geen risico bestaat van verdere ernstige schade in geval van terugkeer. Door te concluderen dat dit profiel niet onderhevig is aan systematische vervolging, zou het CGVS evenwel niet afdoen aan het vermoeden van artikel 48/7, dat voorschrijft dat rekening moet worden gehouden met de kleinste waarschijnlijkheid.

Gezien de bovenstaande opmerkingen, zijn we van mening dat het feit dat verzoekers geen problemen hebben ondervonden tot hun vertrek, die bovendien slechts een maand na de feiten gebeurde, niet zo pertinent is en dat dit element sluit toekomstige ernstige schade niet uit. De zelfde opmerking is van toepassing wat betreft het argument van het CGVS dat niemand op zoek naar hen is.

Bovendien de reden waarom er niets is gebeurd, is dat ze enerzijds maatregelen hebben genomen om zichzelf te proberen te beschermen (verzoekster NPO, p. 14) en anderzijds de banden in het algemeen niet noodzakelijkerwijs direct reageren.

[...]

Ten tweede, in verband met het profiel van verzoeker merkt de verwerende partij dat zij het bedrijf hebben opgedoekt. Volgens de verwerende partij, is er niets dat verplicht verzoeker ertoe om bij terugkeer naar Colombia op dezelfde of gelijkaardige manier zijn kosten te verdienen.

Door deze opmerking te maken, erkent het CGVS impliciet dat de baan van verzoeker wel degelijk een risico inhield.

De verzoekende partij wenst te benadrukken dat de beslissing om het bedrijf te sluiten was het gevolg van hun beslissing te verlaten, en niet wegens andere overwegingen.

In dit verband vindt de verzoekende partij de conclusie van het CGVS overhaast, en vindt ook dat de nood van verzoekers om aan hun meeste elementaire behoeften te voorzien, niet genoeg in aanmerking werd genomen.

Ter herinnering, volgens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet: « Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker ».

Volgens artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet: « § 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast ». In casu is de economische situatie zeer moeilijk in Colombia, en is nog verslechterd met de Covid-crisis:

[...]

De verzoekende partij wenst in dit verband te benadrukken dat de opleiding en de werkervaring van verzoeker zijn beperkt tot planner en organisator van evenementen.

Verzoeker heeft geen andere vorm van werk gedaan (NPO, p. 7). Verzoekster heeft geen specifieke opleiding. Rekening houdend met de economische situatie in Colombia, zijn de kansen voor verzoekers om een andere baan te vinden, beperkt.

Rekening houdend met deze elementen is de verzoekende partij van mening dat een grondigere analysis, op basis van objectieve informatie, van de mogelijkheden voor verzoeker om in Colombia redelijke opnieuw zich te kunnen vestigen, was ten minste nodig door de verwerende partij (gezien haar bewijslast - Artikel 48/7), quod non."

Op basis van de bovenstaande opmerkingen is de verzoekende partij dus van mening dat het CGVS niet heeft aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet zal herhalen."

In een volgend onderdeel betogen verzoekers dat de Colombiaanse overheden niet in staat zijn om hen een effectieve bescherming te bieden. Uit het relaas blijkt immers dat zij stappen hebben ondernomen om bescherming te krijgen van de autoriteiten, maar ze zijn niet in staat effectief op te treden tegen het geweld in Colombia. Verzoekers betogen dat uit hun gehoorverslagen blijkt dat:

"De lokale politie zijn klacht niet wilde nemen op de dag van de aanval;

De lokale politie geen dossier wilde openen betreffende de aanval;

Verzoeker op zijn eigen initiatief naar het parket ging;

De lokale politie, ondanks de brief van de Fiscalía, geen beschermingsmaatregelen nam ten aanzien van verzoekers omdat ze geen personeel hebben;

De advocaat van verzoeker ook naar de Defensoria del pueblo ging;

De passieve houding van de lokale autoriteiten moet hier worden benadrukt, en dit zelfs ondanks het bevel van de Fiscalía om hen beschermingsmaatregelen toe te kennen (NPO verzoeker, p. 17):

[...]

De Fiscalía heeft zichzelf geen beschermingsmaatregelen genomen.

Volgens het CGVS: "geen enkele overheid over onbeperkte middelen beschikt en dat de middelen die wel ter beschikking staan weloverwogen moeten worden ingezet in het algemeen belang. Het gebrek aan middelen kan echter niet gebruikt worden als een excuus om het gebrek aan bescherming te rechtvaardigen en, als gevolg, de internationale bescherming te weigeren. De afwezigheid van voldoende middelen is integendeel een van de redenen om aan te tonen dat de Colombiaanse overheden niet in staat zijn om verzoeker effectieve te beschermen tegen het criminele geweld.

De verwerende partij merkt op dat er niets over de camerabeelden in de ingediende klacht staat. De verzoekende partij wenst te benadrukken dat zijn adviezen aan de Fiscalía niet werden genoteerd, maar alleen zijn klacht over de feiten. In dit verband, volgens het CGVS:

"Dat deze handeling uiteindelijk te laat werd uitgevoerd is spijtig, maar toont opnieuw niet aan dat het onderzoek naar de feiten opzettelijk werd gedwarsboomd". De vraag is echter niet of het onderzoek werd gedwarsboomd, maar wel ook of de overheden effectieve bescherming kunnen bieden.

Dat zijn zaak nog officiële actief is, is ook geen bewijs dat de overheden effectieve bescherming bieden.

In verband met de stappen genomen door hun advocaat om hun rechten af te dwingen in Colombia (aangezien verzoeker niet tevreden is over het werk van de Colombiaanse overheid), is het CGVS van mening dat het antwoord van de verzoekster ontwijkend is.

Echter merkt de verzoekende partij dat verzoeker meerdere keer heeft verwezen naar de stappen ondernomen door zijn advocaat. Ook verzoekster (NPO Mevrouw, p. 14):

[...]

De advocaat is ook naar de Defensoria del pueblo gegaan (NPO verzoeker, p. 17), die echter de zaak naar de 'personero de municipio de Barbosa' heeft verwezen, zonder tussen te komen.

Op basis van de bovenstaande is de verzoekende partij van mening dat verzoekers geen effectieve bescherming heeft gekregen van de lokale politie toen ze het nodig hadden, en dat hun zaak, wegens een gebrek aan middelen, waarschijnlijk gearchiveerde zal zijn omdat sommige belangrijke stappen te laat werden uitgevoerd. Dit maakt de eventuele daders onmogelijk te identificeren.

Er moet dus van worden uitgegaan dat verzoeker en zijn echtgenote zich tot de autoriteiten hebben gewend, maar dat deze niet bereid waren hun de nodige bescherming te bieden.

Hoewel het natuurlijk altijd mogelijk is om bij de autoriteiten aan te dringen (zoals het CGVS in zijn beslissing stelt: "niet onmiddellijk en ook niet altijd alle mogelijke onderzoeksdagen kunnen laten uitvoeren") in de hoop dat zij uiteindelijk zullen reageren, toont dit deel van het relaas voldoende aan dat verzoekster niet kan rekenen op een effectieve bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

Het relaas van verzoeker hierover wordt bevestigd door talrijke internationale rapporten waarin wordt gewezen op het gebrek aan daadwerkelijke bescherming door de Colombiaanse autoriteiten:

[...]

(Bron : OSAR, « Colombie : violences policières et protection de l'Etat », 15 juli 2020, p.7, beschikbaar op https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslandberichte/Amerika/Kolumbien/200715_KOM_Protection_violence_policiere_fr.pdf) (stuk 10).

De bovenstaande bronnen tonen ook aan de onmogelijkheid van de Colombiaanse overheden om de bevolking te beschermen tegen het criminele geweld. Deze objectieve informatie (cf ook punt B) toont immers aan dat de Colombiaanse Staat is overweldigd in zijn strijd tegen gewapende groepen, en is in de onmogelijkheid om zijn burgers op een redelijke manier te beschermen tegen die geweld.

De Colombiaanse overheden zijn niet in de mogelijkheid om verzoeker te beschermen tegen toekomstige ernstige schade.

Niet alleen is de verwerende partij van mening dat de Colombiaanse politie of justitie hen opzettelijk en doelbewust niet in de steek heeft gelaten, maar de verwerende partij is ook van mening dat verzoekers

niet alle middelen hebben uitgeput en dat ze te snel zijn vertrokken, wat toont dan ook geenszins een desinteresse.

Er moet echter worden opgemerkt dat verzoeker op zijn eigen initiatief naar het parket ging nadat de lokale politie zijn klacht weigerde te registreren. Daar verzoeker kreeg een brief van het parket die de lokale politie dwong beschermingsmaatregelen te nemen. Deze brief van het parket werd niet uitgevoerd door de lokale politie.

Verzoekers zijn uiteindelijk in maart vertrokken omdat ze niet veel hoop hadden voor hun zaak, aangezien de beelden van de bank camera's verloren waren (NPO verzoekster, p. 14) en dat zij wisten dat de overheden in de onmogelijkheid waren om hen op de lange termijn te beschermen. Ze zijn van mening dat de conclusie van het CGVS over hun vertrek te strikte is.

De beweerende partij minimaliseert de ernst van de vrees van de verzoekers, omdat zij een maand na de aanval zijn vertrokken. Verzoeker heeft ook een advocaat genomen om hem te vertegenwoordigen na hun vertrek bij de Fiscalia en de "personero". Verzoeker heeft in dit verband een aantal bewijzen neergelegd.

Voor de bovenstaande redenen hebben ze de hulp van de "personero del municipio de barbosa" of van de burgemeester niet verwacht.

Wat betreft specifiek de mogelijkheid om de steun van de burgemeester te krijgen, betwist verzoeker bovendien dat hij in praktijk effectieve autoriteit heeft over de politiediensten. Een eenvoudige verwijzing naar de wet is onvoldoende om te besluiten tot de effectiviteit van dit hoger niveau, des te meer gezien de objectieve informatie over de strafloosheid voor de politie agenten:

[...]

(Bron: OSAR, « Colombie : violences policières et protection de l'Etat », 15 juli 2020, p.8, beschikbaar op https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderbericht/Amerika/Kolumbien/200715_KOM_Protection_violence_policiere_fr.pdf) (stuk 10)

Uit verzoekers relaas en de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat verzoeker, indien hij wordt teruggezonden, daarom geen daadwerkelijke bescherming van de autoriteiten zal krijgen."

2.2. In een tweede onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden omwille van de veiligheidssituatie in Colombia.

Verzoekers menen dat de verwerende partij minstens een gedeeltelijke verkeerdelijke lezing van de toegepaste bronnen gedaan heeft, namelijk de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020 en het verslag UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015. Vooreerst verwijzen verzoekers naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest Diakité om het begrip 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' toe te lichten. Ook citeren verzoekers uit het arrest Elgafaji

Verzoekers vervolgen dat op basis van de COI-focus Colombia-Veiligheidssituatie van 13 november 2019 er sprake is van ten minste vijf binnenlands gewapende conflicten in Colombia. In de laatste COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie » van 27 juli 2020 is er sprake van een « gewapend conflict » sinds « vijf decennia » in Colombia en van « andere vormen van geweld ». Verzoekers wijzen erop dat dit niet wordt betwist door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Verzoekers verwijzen ook naar een rapport van Human Rights Watch van 2021 om aan te tonen dat ondanks de vredesakkoorden vijanden nog steeds een plaats innemen. Verzoekers wijzen erop dat zij afkomstig zijn uit Antioquia. Met betrekking tot de veiligheidssituatie aldaar blijkt uit objectieve informatie er in dit departement verschillende strijdende partijen aanwezig zijn en dat de controle van de regering gering is. Verzoekers stellen dat ze uit een onveilige regio afkomstig zijn. Uit objectieve informatie blijkt dat burgers getroffen zijn door het geweld tussen de groeperingen en de overheden, en dat het geweld als willekeurig kan bestempeld worden. Ook Amnesty International bevestigt de ernstige mensenrechtenschendingen. In dit verband verwijzen verzoekers naar USDOS, "Annual report on human rights in 2020 - Colombia", Amnesty International, "Colombia 2020". Voorts betogen verzoekers dat: *"In dit verband moet er worden opgemerkt dat de UNHCR is van mening dat sommige regio's van Colombia niet bereikbaar voor burgers zijn: "In light of the available evidence of serious and widespread human rights abuses by NAGs and guerrilla groups in areas in Colombia where they operate and have a strong presence, as well as the inability of the Colombian Government to provide protection against such abuses in these areas, UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas where NAGs, guerrilla groups or other armed non-State actors operate and have a strong presence. A possible exception may exist for individuals who may have ties with the leadership of these groups or persons who are otherwise influential within these groups in the proposed area of relocation(stuk 4. p.52)*

Als gevolg van deze onveilige situatie, leest men ook dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn. Dit wordt ook niet door de CGVS betwist (beslissing p4).

UNHCR heeft inderdaad aangetoond dat:

[...]

(Bron: UNHCR. *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, HCR/EG/COL/15/01, September 2015, pblz. 31-33) (stuk 4)."

Verzoekers betogen ook dat de Colombiaanse overheden niet in staat zijn om bescherming te bieden, maar dat ze tevens schuldig zijn aan ernstige mensenrechtenschendingen. Om dit standpunt te staven citeren verzoekers uit OSAR. « Colombie : violences policières et protection de l'Etat », 15 juli 2020, pp.4-5, Human Rights Watch, « World Report 2021 - Colombia : Events of 2020 ». Verzoekers wijzen er ook op dat tegen dit geweld geen effectieve bescherming bestaat (OSAR, « Colombie: violences policières et protection de l'Etat », 15 juli 2020, p.8). Bovendien veroorzaakt dit een belangrijke ontheemding van de burgerbevolking. Ook stellen verzoekers dat: *"In dezelfde zin, volgens het UNHCR in zijn verslag over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld, van 2 december 2016 voor het beoordelen van de vrees voor vervolging (nl. UNHCR. Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions), voor het beoordelen van de vervolging in de context van een gewapende conflict, dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging: [...] Zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken."*

Verzoekers beklemtonen dat als men de veiligheidssituatie in Colombia analyseert, dan is het immers duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen. Door de aard van het geweld kunnen ze op elk moment eraan worden blootgesteld.

2.3. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe:

- de UNHCR-richtlijnen "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015;
- de COI Focus "Colombia – veiligheidssituatie" van 13 november 2019, p. 7, 18, 33 en 46;
- de COI Focus "Colombia – veiligheidssituatie" van 27 juli 2020, p. 15, 23, 29, 31 en 44;
- het rapport "World report 2021 – Colombia: Events of 2020" van Human Rights Watch;
- het rapport "Annual report on human rights in 2020 – Colombia" van USDOS;
- het rapport "Colombie: violences policières et protection de l'État" van 15 juli 2020 van OSAR

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 12 oktober 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021.

4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daar op. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift

blijkt dat verzoekers deze motieven ook kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers stellen dat er op vrijdag 22 februari 2019 op verzoeker geschoten werd toen hij een bestelling diende af te leveren in een gehucht op het platteland in het departement Antioquia. Verzoekers hebben bij het parket van Copacabana klacht neergelegd. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Colombia dat dezelfde daden hen zullen ombrengen, dan wel leden van het gezin iets zullen aandoen; verzoekers stellen dat de Colombiaanse overheid hen niet kan beschermen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

7.2. Verzoekers brengen hun paspoorten en die van hun kinderen bij, evenals hun identiteitskaarten, een Colombiaanse en een Belgische geboorteakte van de kinderen, een Colombiaans rijbewijs, een huwelijksakte voorzien van een vertaling in het Frans, huwelijksfoto's, documenten met betrekking tot het schoollopen van hun dochter. Al deze gegevens hebben betrekking op hun identiteit en gezinssamenstelling, elementen die *in casu* niet betwist worden. De foto's van de bestelwagen en het inschrijvingsbewijs ervan geven aan dat verzoekers een bestelwagen hadden zoals ze verklaard hebben. Dit element wordt evenmin betwist.

7.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.4. De verzoekende partijen dienen om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

In bestreden beslissingen wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald het gegeven dat verzoeker op 18 februari 2019 beschoten werd toen hij op weg was om een bestelling af te leveren, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Het betreft zuiver crimineel geweld. In het verzoekschrift geven verzoekers aan dat ze het hiermee eens zijn.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving

waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

8.3.2. Verzoekers verklaren dat op vrijdag 22 februari 2019 in de ochtend, iets voor tien uur, verzoeker beschoten werd toen hij onderweg was om in een gehucht een bestelling af te leveren.

Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is louter algemeen van aard en volstaat niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Antioquia dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekers is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Uit wat hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

In dit verband brengen verzoekers de volgende documenten bij: de aangifte bij het parket van 22 februari 2019 vergezeld van een statusverslag van 29 november 2019, een aanvraag om politiebescherming, een ongedateerde brief aan het parket-generaal van de natie die blijkens een kanttekening op 14 maart 2019 in ontvangst werd genomen, een ongedateerde brief aan de defensoría

del pueblo, een ongedateerde brief van hun advocaat aan de personero van Barbosa die blijkens een kanttekening in ontvangst werd genomen op 18 maart 2019, een ongedateerde brief van hun advocaat aan de procureur-generaal van Colombia, die volgens een aangebrachte sticker werd ontvangen op 13 mei 2019, een bevestigingsbrief van de burgemeester van Barbosa van 14 mei 2019, een brief van verzoekers' advocaat aan de procureur-generaal van Colombia van 8 december 2020.

De klacht bij het parket en de daaropvolgende brieven van verzoekers zijn opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat hun klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het onderzoek nog altijd actief was op 29 november 2019 (zie Document nr. 8). Echter brengen verzoekers geen informatie bij met betrekking tot het verdere verloop van het onderzoek, alhoewel ze dit zelf kunnen raadplegen. In tegenstelling tot verzoekers' verklaringen dat zij geen contact meer hebben met hun advocaat, tevens hun neef, blijkt uit de documenten die hun advocaat opgestuurd heeft dat er aldus wel degelijk contact is.

Verzoekers brengen ook een bevestigingsbrief van 14 mei 2019 van de burgemeester bij. Hierin geeft de burgemeester aan dat verzoekers ten gevolge van "gewapende interne conflicten" het land hebben moeten verlaten. De burgemeester brengt verder geen concrete informatie bij met betrekking tot de voorgehouden schietpartij op 22 februari 2019. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *"Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u doet uitschijnen alles geprobeerd te hebben, maar kennelijk alleen de burgemeester hebben aangesproken om een bevestigingsbrief te laten schrijven (zie Document 17). Het zou eerder voor de hand liggen dat jullie de steun van de burgemeester zouden vragen om de politie in gang te zetten. In weerwil van de verklaringen van uw vrouw heeft een burgemeester in Colombia wel degelijk rechtstreeks gezag over de politie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3), en had die dus op zijn minst kunnen aandringen op een betere uitvoering van de brief van het parket."* In hun verzoekschrift betwisten verzoekers dit, en stellen dat dit enkel in de theorie mogelijk is. Om hun standpunt te staven citeren verzoekers uit een rapport van OSAR van 15 juli 2020. Het citaat heeft betrekking op geweld ten aanzien van mensenrechtenactivisten. *In casu* is hiervan geen sprake, en doet het citaat geen afbreuk aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers in gebreke om in hun hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij op enkele meters van de ontmoetingsplaats gestopt werd door twee mannen op een moto, namelijk een bestuurder en een passagier. Verzoeker stelt dat toen het wapen op hem gericht werd, hij het stuur gelost heeft en zijn handen in de lucht gehouden heeft. Verzoeker vervolgt dat toen hij een kogel in het linkerdeel van het voertuig zag, hij uit zijn voertuig gevlucht is en naar het achterste deel van zijn wagen gegaan is. Op dat ogenblik bleef hij echter kogelschoten horen. Ook stelt verzoeker dat de bestuurder van de moto geprobeerd heeft om hem de pas af te snijden waardoor hij zich aan de linkerkant van zijn voertuig verstopt heeft dicht bij een bosje. Verzoeker bleef echter schoten horen en maakte een grote sprong richting het bos. Daarna probeerde hij te vluchten, maar men bleef schieten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de voorgehouden feiten van 22 februari 2019 een zekere intensiteit hadden. Verzoekster spreekt zelfs van een aanslag op verzoeker (NPO verzoekster, p. 19). Op de drie foto's van het voertuig die verzoekers bijbrengen kan slechts de inslag van één of twee vermoedelijk kogelinslag(en) gezien worden. De foto's van het

voertuig stemmen niet overeen met de verklaringen van verzoekers. Dit knelt des te meer omdat verzoeker stelt zich aan de linkerkant achter zijn auto te hebben verstopt en dat hij op dat moment geweerschoten bleef horen. In die omstandigheden kan redelijkerwijze verwacht worden, dat op de foto's van de auto meer kogelinslagen zouden weergegeven zijn. Verzoeker stelt ook dat hij de kogelhuizen heeft gekregen van de politie, doch verzoekers brengen deze niet bij omdat ze die bij hun (schoon)moeder in Colombia achtergelaten hebben. Deze elementen doen afbreuk aan de voorgehouden intensiteit van de schietpartij.

Nergens uit verzoekers' verklaringen blijkt dat verzoekers persoonlijk worden gevisieerd door bendeleden en dat zij verdere ernstige problemen kregen met bendeleden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: *"Daar waar u stelt dat u een grotere kans loopt om opnieuw slachtoffer te worden van crimineel geweld dan gemiddeld (CGVS, p.20; CGVS vrouw, p.19) en dat dezelfde daders wraak zouden kunnen nemen op u omdat u kon ontsnappen (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.17), is er in het administratief dossier geen enkel concreet element te vinden dat deze hypothese zou ondersteunen. U gelooft trouwens zelf ook dat uw belagers hun aandacht ondertussen hebben verlegd naar andere doelwitten (CGVS, p.20-21). Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat jullie nooit ernstige problemen hebben gekend in Colombia voordat deze feiten plaatsvonden (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10), en ook na 22 februari 2019 uw aanvallers nooit meer van zich lieten horen (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10,11), terwijl u tot aan uw vertrek uit Colombia op hetzelfde adres bent blijven wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.6; DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.6; CGVS, p.6; CGVS vrouw, p.11,15). Evenmin werden uw familie of schoonfamilie die overwegend in Barbosa woonachtig zijn (CGVS, p.7,8; CGVS vrouw, p.6,7) en waarvan sommige zelfs in hetzelfde gebouw wonen als jullie (CGVS, p.14), ooit benaderd. U reikt ook geen enkele indicatie aan die zou doen denken dat er sinds 22 februari 2019 iemand naar u op zoek zou zijn geweest (CGVS, p.15), en levert evenmin enige basis voor uw veronderstelling dat men represailles zou willen nemen tegen uw kinderen omdat u nog altijd in leven bent (CGVS, p.21). U hebt het weliswaar over verdachte figuren die langskomen voorbij de plaats waar uw bedrijf gevestigd was, maar moet daarbij toegeven dat die plaats een woonblok met vijf verdiepingen is, dat de mensen in kwestie niet blijven rondhangen maar gewoon passeren, en dat niemand die in het gebouw woont enig contact met hen heeft gehad (CGVS, p.14). Gevraagd naar de reden dat u denkt dat het dan niet gaat om toevallige voorbijgangers, bezoekers of bewoners van de buurt, moet u toegeven dat het uw angstgevoelens zijn die u doen vermoeden dat deze mensen kwaad in de zin hebben (CGVS, p.14) wat dus een zuiver speculatieve vrees is die niet voortvloeit uit het doen of laten van deze personen. Uw vrouw vertelt het trouwens anders: zij zegt dat er wel mensen naar jullie zijn komen vragen, maar ze geeft daarbij toe dat het mogelijk gaat om vroegere of potentiële klanten van jullie abrupt gesloten firma (CGVS vrouw, p.15-16)."* In het verzoekschrift betogen verzoekers dat het gegeven dat ze nooit eerder problemen hebben ondervonden in Colombia, geen reden is om de huidige vervolgingsfeiten niet te beschouwen als feiten die wijzen op een risico op ernstige schade naar de toekomst toe. Alle problemen hebben immers een begin. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissingen ook blijkt dat niet enkel werd gekeken naar het verleden, maar ook de feiten na de gebeurtenis van 22 februari 2019 werden geanalyseerd zoals blijkt uit hoger vermelde motieven. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt duidelijk dat na 22 februari 2019 de aanvallers nooit iets van zich hebben laten horen, terwijl verzoekers tot aan hun vertrek uit Colombia op hetzelfde adres zijn blijven wonen. Evenmin werden familieleden benaderd, terwijl een aantal van hen zelfs in hetzelfde gebouw wonen. Het administratief dossier bevat geen indicatie dat verzoekers na de feiten van 22 februari 2019 persoonlijk gevisieerd worden en aldus een risico op lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts bleven verzoekers in hun huis wonen en werd het voertuig hersteld. Ook zijn verzoekers op 19 maart 2019 gehuwd. Hieruit blijkt dat verzoekers geen ondergedoken leven leidden, in tegenstelling tot hetgeen ze verklaard hebben. Het gegeven dat ze hun kinderen niet naar school of de crèche lieten gaan, is op zich onvoldoende om te stellen dat ze ondergedoken waren nu ze gewoon thuis zijn blijven wonen. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hen beweerde vrees. Immers, indien verzoekers zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder het initiatief zouden hebben genomen om hun woning te verlaten, of minstens iets ondernomen zouden hebben om zich veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleven wonen valt hiermee moeilijk te rijmen. Verzoekster stelt dat haar man in die periode een soort bewaker aangesteld heeft (notities persoonlijk onderhoud verzoekster [NPO], p.10 en 15). Echter verzoeker haalt dit element niet aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster. Verzoekers stellen ook dat ze in die periode soms vreemde personen rond hun appartement zagen, doch hebben ze nooit de politie gecontacteerd om dit te melden (NPO verzoeker, p.14)

De door verzoekers aangevoerde elementen, namelijk de aanval op vrijdag 22 februari 2019, tonen enkel aan dat er gemeenrechtelijke criminaliteit is, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. De overval waarvan verzoeker het slachtoffer werd betreft een gemeenrechtelijk feit dat kadert in de algemene veiligheidssituatie die Colombia kenmerkt en die betreurenswaardig is maar die niet voldoende ernstig is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

8.3.3. Bovendien kan internationale bescherming slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

In de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt aangegeven dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals verzoekers in hun verzoekschrift aangeven, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, doch hoeft niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het Colombiaanse rechtssysteem kent inderdaad pijnpunten waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om een dader te identificeren, laat staan te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Verzoekers citeren uit de rapporten van de United States Department of State en OSAR (stukken 8 en 10 bij het verzoekschrift) om de tekortkomingen in het Colombiaanse systeem en de onmogelijkheid van de Colombiaanse staat om burgers te beschermen te benadrukken, waardoor zij menen dat het in deze context begrijpelijk is dat zij gevlucht zijn in plaats van het verloop van het gerechtelijk onderzoek afgewacht te hebben. Des te meer omdat de lokale politie weigerde hun klacht te akteren waardoor ze op eigen initiatief naar het parket gegaan zijn. Daarenboven heeft de lokale politie geen gevolg gegeven aan de brief van het parket die hen opdroeg om beschermingsmaatregelen te nemen.

Waar verzoekers specifiek verwijzen naar corruptie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat hier de nodige stappen werden/worden gezet. In de landeninformatie kan worden gelezen dat er in de Colombiaanse wetgeving strafrechtelijke boetes zijn voorzien voor corruptie en dat de Colombiaanse overheid deze in het algemeen op effectieve wijze implementeert. Er blijkt uit de landeninformatie niet

dat corruptie dermate wijdverspreid is in het rechtssysteem dat het niet langer doeltreffend zou zijn. Integendeel, de onafhankelijkheid van het rechtssysteem wordt niet betwist en tevens blijkt duidelijk dat actie wordt ondernomen tegen corruptie. Zo is er een Procuraduría die overheidsfunctionarissen controleert, inclusief de Fiscalía (COI Focus 16 februari 2021, p. 6).

De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is maar ook niet theoretisch zodat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat dit bij verzoekers niet het geval is en motiveert hierover als volgt: *“Hoewel u kritiek hebt op de werking van politie en gerecht in Colombia betwisten jullie trouwens niet dat er wel degelijk een gerechtelijk onderzoek begonnen werd (CGVS vrouw, p.11). Uw vrouw verklaart dat jullie van het openbaar ministerie zelf te horen kregen dat de camerabeelden in de bank reeds overschreven waren en dus verloren waren gegaan (CGVS vrouw, p.10-11). Hoewel jullie beide benadrukken te hebben aangedrongen op een tijdige interventie om de camerabeelden te bewaren (CGVS, p.11; CGVS vrouw, p.9,10) blijkt uit de vertaling van de klacht die u hebt ingediend overigens helemaal niet dat toen u hebt verwezen naar camerabeelden (zie Document 8). Dat deze handeling uiteindelijk te laat werd uitgevoerd is spijtig, maar toont opnieuw niet aan dat het onderzoek naar de feiten opzettelijk werd gedwarsboemd, laat staan dat het zou wijzen op een opzettelijk schendig van uw rechten op Conventie-gerelateerde gronden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat burgers op eenvoudige wijze kunnen nagaan of hun klacht nog altijd in behandeling is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat het onderzoek nog altijd actief was op 25 november 2019 (zie Document nr.8). U bent duidelijk niet tevreden over het werk dat de Colombiaanse overheid heeft verricht. Dat is evenwel van een totaal andere orde dan een situatie waarin uw leven of grondrechten dermate geschonden zouden worden dat er in uw hoofde een nood aan internationale bescherming ontstaat. Als u gevraagd wordt naar concrete stappen die uw advocaat zou hebben gezet om uw rechten af te dwingen in Colombia, ontwijkt u trouwens verschillende malen de vraag met de doodoener dat een advocaat de belangen van zijn cliënt verdedigt (CGVS, p.12), vooraleer u er op landt dat uw advocaat de situatie heeft “aangekaart bij de bevoegde instanties” (CGVS, p.13). U stelt dat uw advocaat ook geen inzage kreeg in het dossier, maar de reden kent u niet, want sinds u in België bent houdt u geen contact meer met uw advocaat (CGVS, p.17). Dat u op 14 maart 2019 aan het parket liet weten dat uw advocaat uw zaak zou behartigen, en sinds u op 23 maart 2019 in België bent toegekomen geen contact meer met hem onderhoudt, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in de problemen die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Een en ander noopt tot de conclusie dat jullie meer aandacht hadden voor de procedure om internationale bescherming aan te vragen in België (CGVS vrouw, p.10) dan voor de juridische stappen die jullie in Colombia konden zetten. Overigens blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u van uw advocaat nog brieven hebt ontvangen, gericht aan de Belgische asielinstanties en aan de procureur-generaal van Colombia (zie Documenten 13 en 14). U had dus duidelijk wel contact met uw advocaat in deze periode. Dat u zich bij die gelegenheid dan niet nader informeerde over het onderzoek naar de gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek lagen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.*

Er kan volledigheidshalve nog worden dat aangestipt dat jullie stellen alle redelijke stappen te hebben ondernomen om jullie rechten te doen gelden in Colombia alvorens het land te verlaten (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.12,16,17). Dit moet echter sterk betwijfeld worden. Zelfs indien aangenomen zou worden dat het realistisch is dat u op enkele weken tijd werkelijk alle mogelijkheden had uitgeput, quod non, vertellen jullie documenten ook een ander verhaal. U hebt tijdens het persoonlijk onderhoud een reservatie getoond van de vluchten waarmee jullie naar Europa zijn gereisd, en deze reservatie bleek te dateren van 14 maart 2019 (CGVS, p.12,18). Dit document werd op het einde van het onderhoud aan u teruggegeven zonder dat er een kopie van werd gemaakt en bevindt zich derhalve niet in het administratieve dossier. Het toont evenwel duidelijk aan dat u op 14 maart 2019 reeds de vluchten naar Europa had geboekt. Het is met andere woorden pas toen u de reis naar het buitenland finaliseerde, dat het parket bericht kreeg dat voortaan een advocaat uw belangen zou behartigen (zie Document 10), en eenzelfde bericht werd gestuurd naar de personeria (CGVS, p.18). Volgens u is deze laatste de instantie die het opneemt voor mensen wiens rechten geschonden zijn, maar het enige antwoord dat u van hen kreeg was dat u moest wachten (CGVS, p.18). Het is onredelijk om te verwachten dat

dergelijke instantie zich onmiddellijk zouden kunnen uitspreken over de kern van de zaak, temeer daar u deze feiten nog maar kort tevoren ter kennis had gebracht van de autoriteiten. Dat u in de enkele dagen voor uw vertrek uit Colombia van deze organisatie geen afdoende antwoord hebt ontvangen, toont dan ook geenszins een desinteresse of onwil om het voor u op te nemen. Overigens stelt uw vrouw dat jullie van de personeria enkel verwachtten dat die zou bevestigen dat jullie in die gemeente woonachtig waren, en niet dat die jullie hulp of een oplossing zou aanbieden (CGVS vrouw, p.14), wat in schril contrast staat met uw eigen verklaringen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat jullie pas de hulp van een advocaat hebben ingeschakeld op het ogenblik dat jullie reeds voorbereidingen hadden getroffen om het land te verlaten, zonder enig resultaat van diens inspanningen af te wachten. Zoals hierboven reeds opgemerkt lijkt u vervolgens alle belangstelling voor jullie zaak in Colombia verloren te zijn.”

De verwerende partij kan gevolgd worden in haar redenering dat verzoekers geen overtuigende individuele omstandigheden toelichten die aannemelijk maken dat in hun geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Verzoekers zijn niet te tevreden over het werk van de Colombiaanse overheid en het feit dat volgens hen bepaalde onderzoeksadren niet werden gesteld, doch hiermee tonen ze niet aan dat er in hun geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is in Colombia. Verzoekers hebben de volgende documenten bijgebracht: een aanvraag om politiebescherming, een ongedateerde brief aan het parket-generaal van de natie die blijkens een kanttekening op 14 maart 2019 in ontvangst werd genomen, een ongedateerde brief aan de defensoría del pueblo, een ongedateerde brief van hun advocaat aan de personero van Barbosa die blijkens een kanttekening in ontvangst werd genomen op 18 maart 2019, een ongedateerde brief van hun advocaat aan de procureur-generaal van Colombia, die volgens een aangebrachte sticker werd ontvangen op 13 mei 2019, een bevestigingsbrief van de burgemeester van Barbosa van 14 mei 2019. Hieruit blijkt dat de advocaat van verzoekers gedurende een korte periode, namelijk van maart tot 13 mei 2019 de Colombiaanse overheden heeft aangeschreven. Hierop zouden verzoekers nooit een antwoord hebben gekregen, doch blijkt dat op 29 november 2019 het onderzoek nog steeds lopend is (administratie dossier, map documenten, stuk 8). Daarenboven heeft verzoeker onmiddellijk een noodnummer gebeld, en de politie was 15 minuten later ter plaatse. Het gegeven dat verzoeker op eigen initiatief een klacht neergelegd heeft bij het openbaar ministerie omdat de lokale politie geweigerd zou hebben om zijn klacht te akteren, is op zich geen voldoende element om te concluderen dat er geen overheidsbescherming is. Immers het parket heeft de klacht geakteerd, op 29 november 2019 was deze klacht nog actief. Alhoewel er nog contact is geweest tussen verzoekers en hun advocaat na hun vertrek uit Colombia, blijkt niet dat ze heden nog aan hun advocaat informatie hebben gevraagd met betrekking tot het verdere verloop van het onderzoek.

Alles samengenomen, oordeelt de Raad dat verzoekers geen overtuigende individuele omstandigheden voorleggen die aannemelijk maken dat in hun geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

8.3.4. Waar de verzoekende partijen betogen dat handelaars een bijzonder doelwit voor bendegegeweld vormen, blijkt niet uit de beschikbare landeninformatie en de artikelen die door de verzoekende partijen bijgebracht worden, dat elke handelaar in Colombia of in het departement Antioquia *a priori* het risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade omwille van zijn beroep. Er blijkt niet dat handelaars in Colombia of in het departement Antioquia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere handelaar hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat hij handelaar is. De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat zij beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Zo kan een loutere verwijzing naar de beroepsactiviteit van handelaar dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non*.

8.3.5. Waar verzoekers de socio-economische situatie in Colombia aankaarten, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1

van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Colombia sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekers in deze context zelf worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zullen kunnen voorzien.

Waar verzoekers verwijzen naar de impact van de COVID-19 pandemie op het leven in Colombia en zich de vraag stellen of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zullen zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien hun persoonlijke omstandigheden, geen werk zullen mogen uitoefenen in Colombia. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Colombia, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

8.3.6. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er bij terugkeer naar Colombia in hunner hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.3.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.3.8. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand

tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Uit de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. (eigen onderlijnen)

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviserd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat zich hoofdzakelijk in de regio Bajo Cauca en de gemeente Ituango in het departement Antioquia, een gewapend conflict afspeelt. Evenwel, blijkt niet dat er in deze regio actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt. Wat er ook van zij, uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de gemeente Barbosa behoort tot de regio Bajo Cauca (COI Focus 2 juli 2021, p. 34). Wel is het een gemeente gelegen in de nabijheid van de grootstad Medellín, hoofdstad van het departement Antioquia. Uit de landeninformatie blijkt dat in deze grootstedelijke regio rond Medellín geen sprake is van een gewapend conflict (*ibid.*, p. 35-37). Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De verzoekende partijen brengen evenwel geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia en de stad Medellín is gesteund.

Er blijkt niet dat ten aanzien van de verzoekende partijen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Antioquia, hun regio van herkomst, een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het CGVS. Tijdens het persoonlijke onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Ook hebben de verzoekende partijen opmerkingen kunnen formuleren bij het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel is opgegeven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is. Verzoekers zetten verder niet uiteen op welke wijze artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 door de bestreden beslissingen werd geschonden, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1,

2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS